

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 32Ek/1210/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118319222
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Bomborová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2019:6118319222.4

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného: C. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom N. XXX, XXX XX E., právne zast. JUDr. Marekom Radačovským, advokátom so sídlom AK v Košiciach, Žriedlová 3, proti povinnému: KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava-Staré Mesto, IČO: 00585441, právne zast. JUDr. Felixom Neupauerom, advokátom so sídlom AK v Bratislave, Dvořákovo nábrežie 8/A, o vymoženie 40 000 Eur s príslušenstvom, vedenej súdnym exekútorom Mgr. Ivetou Ailerovou, pod sp. zn. 402EX 630/18, so sídlom Mlynská 3, 934 01 Levice, o návrhu povinného na zastavenie exekúcie, o sťažnosti povinného voči uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica vydaného vyšším súdnym úradníkom, sp. zn. 32Ek/1210/2018 dňa 11.02.2019, takto

rozhodol:

- I. Súd sťažnosť povinného **z a m i e t a** .
- II. Súd oprávnenému **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov právneho zastúpenia voči povinnému v súvislosti s rozhodovaním o sťažnosti vo výške 315,48 Eur, ktoré budú vymáhané na základe dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie.

o d ô v o d n e n i e :

1/ Vyšší súdny úradník vydal dňa 11.02.2019 rozhodnutie, ktorým zamietol návrh povinného na zastavenie exekúcie. Uviedol, že exekučným titulom v predmetnej exekúcii je podľa § 45 ods. 1 Exekučného poriadku právoplatný a vykonateľný rozsudok Okresného súdu Poprad sp. zn. 9C/45/2011 zo dňa 22.11.2016, na základe ktorého bola povinnému v predmetnej exekúcii (žalovaný 2) a spoločnosti I.C.T. - INTERCONTINENTAL TRANSPORT, spol. s.r.o. (žalovaný 1) uložená povinnosť zaplatiť oprávnenému (žalobca 1) pohľadávku vo výške 40 000 Eur, pričom plnením jedného dlžníka zaniká v rozsahu plnenia povinnosť plniť druhému. Z uvedeného mal vyšší súdny úradník za to, že v danom prípade sa jedná o solidárny (spoločný) záväzok, resp. pasívnu solidaritu, ktorej podstata spočíva v tom, že viac dlžníkov má splniť dlh tomu istému veriteľovi tak, že veriteľ je oprávnený požadovať plnenie od všetkých dlžníkov alebo od ktoréhokoľvek z nich, pričom plnením jedného dlžníka zaniká v rozsahu plnenia povinnosť ostatných dlžníkov. Teória civilného procesného práva ako aj judikatúra považujú za rozhodné pri určovaní toho, či sa jedná o procesné spoločenstvo nerozlučné alebo samostatne povahu predmetu konania. V prebiehajúcom exekučnom konaní nejde o nerozlučné spoločenstvom na strane, tak ako to tvrdil povinný v návrhu na zastavenie exekúcie, nakoľko záväzok každého solidárneho dlžníka (žalovaného) má iný právny dôvod vzniku a nesie svoj samostatný osud s výnimkou toho, že splnením celého dlhu jedným z dlžníkov veriteľovi (oprávnenému) zanikne povinnosť aj druhému solidárnemu dlžníkovi. Vyšší súdny úradník konštatoval, že ktorýkoľvek z účastníkov základného konania si tak mohol svoje práva uplatňovať samostatne, bez súhlasu druhého solidárneho dlžníka a vymáhať plnenie proti ktorémukoľvek z dlžníkov (žalovaných).

2/ Vo vzťahu k tvrdeniam povinného, že vo vedenej exekúcii nebolo zjavne skúmané, či žalovaný 1/ už neplnil oprávnenému od povinného vymáhanú pohľadávku vo vedenej exekúcii, je potrebné uviesť, že

v zmysle § 35 ods. 1 prvá veta Exekučného poriadku, je do vydania poverenia na vykonanie exekúcie účastníkom konania len oprávnený Preto v štádiu pred vydaním poverenia v rámci preskúmania návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie vychádza súd primárne len z tvrdení oprávneného, ktorý v návrhu na vykonanie exekúcie vyhlásil, že nárok podľa exekučného titulu povinný ku dňu podania návrhu na vykonanie exekúcie dobrovoľne nesplnil celkom, na podklade exekučného titulu ohľadne toho istého nároku iné exekučné konanie alebo obdobné vykonávacie konanie nie je vedené a taktiež uviedol, že je oprávnený vyžadovať splnenie vymáhaného nároku zároveň od iných osôb. Vyšší súdny úradník dodal, že nie je zákonnou povinnosťou exekučného súdu skúmať, či došlo k plneniu jedného z dlžníkov, nakoľko takýmto konaním by mohlo dôjsť k zmareniu exekučného konania, kedy by sa povinný mohol dozvedieť o prebiehajúcom exekučnom konaní pred vydaním poverenia. Povinný následne po vydaní poverenia na vykonanie exekúcie, už ako účastník konania môže v zmysle § 61k ods. 2 Exekučného poriadku v lehote do 15 dní od doručenia upovedomenia začať exekúcie podať návrh na zastavenie exekúcie, v rámci ktorého môže namietat a preukázať prípadné čiastočné plnenia od ostatných solidárnych spoludlžníkov.

3/ Vzhľadom k tomu, že v konaní o návrhu povinného na zastavenie exekúcie neboli preukázané žiadne skutočnosti vedúce k zastaveniu exekúcie podľa § 61k ods. 1 písm. d/ Exekučného poriadku, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu, vyšší súdny úradník návrh povinného na zastavenie exekúcie podľa § 61l ods. 3 prvej vety Exekučného poriadku zamietol.

4/ Proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka bola v zákonom stanovenej lehote povinným podaná sťažnosť. Na úvod uviedol, že vydaním uznesenia a postupom súdu prvej inštancie pred jeho vydaním došlo k odňatiu možnosti povinného konať pred súdom a uplatňovať procesné práva, ktoré sú mu v tomto konaní priznané za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a oprávnených záujmov. Poukázal na porušenie čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Porušenie videl v tom, že exekučnému súdu bolo doručené vyjadrenie oprávneného (reflektujúce na návrh Povinného na zastavenie Exekúcie), ktoré však povinnému doručené do dnešného dňa nebolo a exekučný súd dokonca za tento úkon právnej služby priznal oprávnenému voči povinnému jeho náhradu (sic!). Nie je pritom potrebné osobitne podotýkať, že porušenie uvedeného postupu zo strany exekučného súdu (i.e. nedoručenie vyjadrenia protistrany) je konštantnou judikatúrou, právnou teóriou ako aj odbornou komentárovou literatúrou kvalifikované ako porušenie, ktorým kauzálne dochádza k odňatiu možnosti konať pred súdom (čo je dokonca samostatný dôvod tzv. zmätočnosti konania).

5/ Poukazujúc na rozhodovaciu prax Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. rozhodnutie v prípade Trančíková proti Slovenskej republike) a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napr. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3 Cdo 466/2014 zo dňa 12.03.2015) mal za to, že vyššie uvedený postup exekučného súdu, bol celkom zrejme nesprávnym procesným postupom, ktorým mu súd (ako strane sporu) znemožnil, aby uskutočňoval jeho procesné práva, a to v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Ak súd neumožnil jednej zo strán súdneho konania oboznámiť sa s predloženým dôkazom, skutkovou či právnou argumentáciou druhej strany, dochádza inter alia k zásadnému porušeniu zásady rovnosti účastníkov konania a zásady kontradiktórnosti. V zmysle Uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2 Cdo 180/2014 zo dňa 25.02.2015

6/ Už pred rozhodnutím Európskeho súdu pre ľudské práva v prípade Trančíková proti Slovenskej republike Najvyšší súd Slovenskej republiky zastával právny názor, že nedoručením vyjadrenia protistrany dochádza k porušeniu základného práva účastníka konania na súdnu ochranu (napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4 Cdo 204/2011 zo dňa 28.06.2012)

7/ Vychádzajúc z upovedomenia o začatí exekúcie, má byť exekúcia vedená na základe exekučného titulu - rozsudku Okresného súdu Poprad sp. zn. 9C/45/2011 zo dňa 22.11.2016 (exekučný titul), ktorý ukladá inter alia žalovanému 1/ - I.C.T. - INTERCONTINENTAL TRANSPORT, spol. s r.o., IČO: 36 465 780 (žalovaný 1/) a žalovanému 2/ (v exekúcii v postavení povinného) povinnosť zaplatiť oprávnenému (v súdnom konaní v postavení jedného zo žalobcov) sumu vo výške 40.000,- Eur s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká povinnosť plniť druhému. Exekúcia je vedená výlučne proti povinnému (bez účasti žalovaného 1/), z čoho je zjavné, že exekúcia nie je vedená proti spoločenstvu účastníkov na strane povinných. Podľa jeho názoru, ak by žalovaný 1/ kreoval už v rámci súdneho konania o vydanie exekučného titulu nerozlučné procesné spoločenstvo s povinným, takéto spoločenstvo účastníkov konania by bolo kauzálne kreované aj vo vedenej exekúcii. Relevanciu

uvedenej skutočnosti podľa názoru povinného potvrdzuje aj okolnosť, že vo vedenej exekúcii nebolo zjavne ani len skúmané, či žalovaný 1/ už neplnil oprávnenému od povinného vymáhanú pohľadávku vo vedenej exekúcii. Uvedeným plnením žalovaného 1/ by už v plnenom rozsahu nepochybne zanikla pohľadávka oprávneného vymáhaná vo vedenej exekúcii. Je pritom nepochybné, že výklad ustanovení Exekučného poriadku pripúšťa spoločenstvo účastníkov exekučného konania. O to viac by sa takéto spoločenstvo účastníkov konania malo aplikovať v prípade vymáhania pohľadávky z toho istého exekučného titulu, ako je tomu vo vedenej exekúcii.

8/ Vzťah záväzku žalovaného v 1. rade a povinného je pritom možné analogicky prirovnať k vzťahu „dlžníka a ručiteľa“ z toho vyplývajúcimi dôsledkami. S uvedeným sa stotožňuje aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku sp. zn. 2 MCdo 9/2013 zo dňa 27.08.2014, uverejneného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 6/2015 pod č. 71 (ďalej len „Judikát“), v ktorom uvádza: „Postavenie škodcu a jeho poisťovateľa voči poškodenému je v takom prípade v istom zmysle obdobné postaveniu dlžníka a ručiteľa voči veriteľovi, t. j. že ide o dva záväzky zaplatiť veriteľovi ten istý dlh, pričom veriteľ nemôže dostať to isté plnenie dvakrát.“

9/ Povinnému, ktorý m v zmysle vyššie uvedeného postavenie „ručiteľa“ nie je známa skutočnosť, či sa oprávnený domáhal splnenia záväzku u žalovaného 1/ a teda či oprávnenému vznikol priamy nárok vymáhať pohľadávku vo vedenej exekúcii priamo proti povinnému. Mal za to, že z vyššie uvedeného je zrejmé, že exekúcia je vedená v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi a nevyhnutne by mala byť zastavená ako neprípustná. Vyšší súdny úradník exekučného súdu sa v uznesení žiadnym spôsobom relevantne nevysporiadal s jeho argumentáciou odôvodňujúcou zastavenie vedenej exekúcie. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody a skutočnosti navrhol, aby sudca exekučného Okresného súdu Banská Bystrica vydal rozhodnutie, ktorým zruší Uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 32Ek/1210/2018 zo dňa 11.02.2019, ktoré bolo vydané vyšším súdnym úradníkom a vec vráti vyššiemu súdnemu úradníkovi Okresného súdu Banská Bystrica na ďalšie konanie.

10/ K sťažnosti povinného sa vyjadril oprávnený tak, že podľa uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 20.07.2010, sp. zn. 3Obo 63/2009 má veriteľ pri solidárnych záväzkoch samostatnú pohľadávku voči každému spoludlžníkovi a môže vymáhať splnenie záväzku v celom rozsahu alebo jeho časť voči jednému, alebo niekoľkým alebo proti všetkým spoludlžníkom, a to súčasne alebo postupne. Splnenie záväzku však jedným z dlžníkov spôsobuje voči veriteľovi zánik záväzkov ostatných spoludlžníkov. Rovnaké účinky ako poskytnutie plnenia veriteľovi má i zánik záväzku spôsobom, ktorý splnenie nahradzuje, t.j. započítanie a uloženie do úradnej úschovy. Opakovane uviedol, že v danej veci nejde o nerozlučné spoločenstvo na strane povinných, keďže oprávnený má právo domáhať sa plnenia od ktoréhokoľvek z povinných. Mal za to, že je jeho právom podať návrh na vykonanie exekúcie pohľadávky len voči poisťovateľovi, ktorým je povinný v tomto konaní, a to na základe právoplatných a vykonateľných rozsudkov súdov. Je aj logické, že poškodení pri dopravných nehodách žiadajú plnenie od poisťovateľov, ktorí sú povinní za prevádzkovateľov motorových vozidiel plniť všetky nároky v zmysle zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Dodal, že pokiaľ má povinný vedomosť o tom, že oprávnený obdržal plnenie od druhého žalovaného, resp. klienta povinného, je jeho povinnosťou takýto dôkaz predložiť. Naopak uviedol, že doposiaľ neobdržal plnenie ani od jedného zo žalovaných, ktorí boli exekučným titulom zaviazaní na plnenie.

11/ Oprávnený s ohľadom na doterajší prístup a postup povinného v obdobných konaniach podotkol, že podanie návrhu povinného na zastavenie exekúcie a následnej sťažnosti sú v rozpore s dobrými mravmi a predstavujú celkom zjavné zneužitie práva. Povinný v sťažnosti okrem iného uvádza, že namieta priznanie náhrady trov konania oprávnenému za vyjadrenia v exekučnom konaní. K tomu oprávnený uviedol, že ak by povinný splnil to, čo mu bolo exekučným titulom uložené, tak žiadne ďalšie trovy exekučného konania vzniknúť nemuseli. Povinný v návrhu na zastavenie exekúcie používa opačnú argumentáciu o nerozlučnom spoločenstve, ako používal vo veciach prejednaných na Okresnom súde Banská Bystrica (napríklad sp.zn.: 43Ek/117/17, 56Ek/114/2017). Zo správania povinného je teda evidentné, že ide o bezúspešné a svojvoľné uplatňovanie práva, ktoré smeruje len k predĺženiu exekučného konania. Poukázal na uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 18.02.2019, sp. zn. 28Ek/1210/2018 ako aj na uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 27.03.2019,

sp. zn. 73Ek/1210/2018, kde súd v obdobných veciach zamietol sťažnosti povinného proti uzneseniam exekučného súdu o zamietnutí návrhov povinného na zastavenie exekúcie. Oprávnený navyše uvádza, že povinný disponuje uvedenými rozhodnutiami, ktoré skutkovo a právne vychádzajú z identickej situácie. Povinný napriek uvedenému naďalej uplatňuje právne prostriedky, ktoré sú celkom zjavne v rozpore s ustanovením článku 5 Civilného sporového poriadku.

12/ Účelom exekučného konania je vymoženie nárokov, ktoré má oprávnený voči povinnému, keďže povinný nesplnil to čo mu ukladá exekučný titul. V exekučnom konaní je nevyhnutné aplikovať ustanovenie § 61k odsek 5 Exekučného poriadku, pričom uvedené ustanovenie presne vymedzuje postup súdu a súdneho exekútora po podaní návrhu povinného na zastavenie exekúcie. Oprávnený mal za to, že zákonný postup po podaní návrhu povinného na zastavenie exekúcie bol dodržaný v celom rozsahu. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti navrhol, aby súd sťažnosť povinného zo dňa 26.02.2019 proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 01.02.2019, sp.zn. 76Ek/1209/2018 zamietol a oprávnenému priznal nárok na náhradu trov exekučného konania.

13/ Podľa § 202 ods. 1 druhá veta zákona č. 233/1995 Z.z. Exekučný poriadok (ďalej len „Exekučný poriadok“) sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

14/ Podľa § 200 Exekučného poriadku na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

15/ Podľa § 250 ods. 1 CSP ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

16/ Podľa § 61k ods. 1 Exekučného poriadku, súd exekúciu zastaví v celom rozsahu alebo v časti, ak a/ po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku, b/ exekučný titul bol zrušený, c/ je tu dôvod podľa osobitného predpisu, pre ktorý sú uznanie alebo výkon cudzieho exekučného titulu neprípustné, ibaže ho bolo možné v konaní už skôr uplatniť (§ 54 ods. 2), d/ sú tu iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu.

17/ Po preskúmaní sťažnosti povinného voči uzneseniu vyššieho súdneho úradníka, ako aj vyjadrenia oprávneného a obsahu elektronického exekučného spisu, sudca konštatoval, že bola podaná včas, no nie je dôvodná.

18/ Povinný v úvode sťažnosti namietal porušenie jeho práva na spravodlivý proces, nakoľko mu nebolo doručené vyjadrenie oprávneného (k návrhu povinného na zastavenie exekúcie). Sudca k uvedenému uvádza, že aj keď mu vyjadrenie oprávneného nebolo pred rozhodnutím vyššieho súdneho úradníka doručené, voči rozhodnutiu o zamietnutí jeho návrhu na zastavenie exekúcie, bola prípustná sťažnosť a teda rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka nebolo konečné. Na rozdiel od prípadu, na ktorý poukazoval a kde odvolací súd rozhodol bez toho, aby oboznámil stranu s vyjadrením protistrany (Trančíková proti Slovenskej republike), mohol povinný v tomto exekučnom konaní na vyjadrenie oprávneného reagovať podaním sťažnosti. Pritom je potrebné uviesť, že sťažnosť sa nepovažuje za opravný prostriedok, vzhľadom na jej zaradenie z hľadiska systematiky Civilného sporového poriadku v druhom diele piatej hlavy druhej časti zákona (opravné prostriedky sú pritom upravené vo štvrtnej časti CSP), ale za osobitný prostriedok procesnej obrany (in Števček, M.: Justičná revue 68, 2016, č. 5, s 594-602). Povinný voči rozhodnutiu sťažnosť podal a táto mala za následok, že sa o jeho návrhu na zastavenie exekúcie ďalej koná. Navyše povinný v sťažnosti (majúc vedomosť o vyjadrení oprávneného k jeho návrhu na zastavenie exekúcie) ani neuvádza žiadne nové skutočnosti, z ktorých by vyšší súdny úradník pri rozhodovaní o návrhu na zastavenie exekúcie už nevychádzal. Postupom vyššieho súdneho úradníka tak nebol porušený princíp rovnosti zbraní a povinný sa nedostal do nevýhodnejšej pozície.

19/ Samotným dôvodom zastavenia exekúcie a následne aj sťažnosti mala byť skutočnosť, že v exekučnom konaní na strane povinného nevystupuje procesné spoločenstvo tak ako tomu bolo v základnom konaní. Tu sudca poukazuje na ustanovenie § 202 ods. 2 Exekučného poriadku, podľa ktorého písomné vyhotovenie uznesenia, ktorým sudca zamietla sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, nemusí obsahovať odôvodnenie, ak sa sudca stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí. Preto na doplnenie správnosti rozhodnutia sudca už len dopĺňa nasledovné.

20/ Exekučným titulom v posudzovanom prípade bol rozsudok Okresného súdu Poprad, č.k. 9C/45/2011-321 zo dňa 22.11.2016, ktorým súd uložil žalovanému 1/ (I.C.T. - INTERCONTINENTAL TRANSPORT, spol. s r.o.) a žalovanému 2/ (povinný v tomto exekučnom konaní) zaplatiť žalobcovi 1/ (oprávnený v tomto exekučnom konaní) sumu 40 000 Eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, pričom plnením jedného zo žalovaných zaniká povinnosť plniť druhému. Predmetom základného konania bola náhrada nemajetkovej ujmy v súvislosti so škodou spôsobenou prevádzkou motorového vozidla, kde povinný bol poisťovateľom. V povinnom zmluvnom poistení platí zásada, že poškodený môže náhradu škody spôsobenú prevádzkou motorového vozidla požadovať buď od poisteného škodcu alebo od poisťovateľa (priamy nárok). Poškodený mal teda už v základnom konaní možnosť vybrať si od koho bude žiadať plnenie. Ide o situáciu keď jeden subjekt má nárok na to isté plnenie proti dvom subjektom, pričom proti každému z nich z iného právneho dôvodu; proti škodcovi ide o nárok z titulu náhrady škody, proti jeho poisťovateľovi ide o osobitné právo na plnenie založené všeobecne záväzným právnym predpisom (§ 15 PZP). Uvedené konštatoval aj Najvyšší súd SR v rozhodnutí na ktoré poukazoval povinný sp. zn. 2 MCdo 9/2013 zo dňa 27.08.2014, pričom uviedol, že postavenie škodcu a jeho poisťovateľa voči poškodenému je v takom prípade obdobné postaveniu dlžníka a ručiteľa voči veriteľovi, t.j. že ide o dva záväzky zaplatiť veriteľovi ten istý dlh, pričom veriteľ nemôže dostať to isté plnenie dvakrát. Povinný si však už ďalej neosvojil ďalšiu časť rozhodnutia, v ktorej súd spresnil, že navrhovateľ mal možnosť uplatniť si nárok na náhradu škody buď od odporkyne 1/ (t.j. poisťovne), od odporcu 2/ (škodca) alebo od oboch naraz. V zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2Cdo 202/2004 dokonca môže veriteľ žiadať o splnenie dlhu každý subjekt zvlášť osobitne v inom konaní a oba hmotnoprávne nároky môžu byť tiež právoplatne priznané. V takom prípade by sa potom povinný (poisťovateľ) vôbec ani nemusel dozvedieť, že veriteľ (oprávnený) žaloval druhý povinný subjekt (škodcu) v inom konaní.

21/ V tomto konkrétnom exekučnom konaní oprávnený žaloval v základnom konaní na Okresnom súde Poprad oba subjekty (poisťovateľa aj škodcu). Žalovaní v tomto jednom (základnom) konaní mali postavenie samostatných spoločníkov. Samostatné spoločenstvo je také spoločenstvo, kde každý zo spoločníkov má samostatný procesný nárok (povinnosť) voči svojmu procesnému náprotivku. V zásade teda platí, že v konaní existuje toľko nárokov, koľko je spoločníkov. O každom nároku preto možno rozhodnúť samostatne. Medzi žalovanými vzniklo pasívne procesné spoločenstvo, len preto, že na strane žalovaných vystupovalo viacero subjektov, a to výlučne z procesnej aktivity navrhovateľa. Rozhodnutím Okresného súdu Poprad však nedošlo ku kreovaniu nerozlučného spoločenstva povinných. Charakter procesného spoločenstva je determinovaný charakterom predmetu konania, teda hmotnoprávnou úpravou.

22/ Exekučný poriadok nevyžaduje v prípade samostatného pasívneho procesného spoločenstva uvedeného v exekučnom titule, podať návrh na začatie exekúcie len voči spoločenstvu ako celku. Vzhľadom na dispozičnú zásadu, ktorá sa uplatňuje aj v exekučnom konaní (exekúciu možno začať výlučne na návrh - § 48 ods. 1 Exekučného poriadku) mal oprávnený opäť možnosť voľby, či nútené splnenie dlhu prostredníctvom exekútora bude požadovať len od jedného alebo oboch povinných (žalovaných podľa exekučného titulu), nakoľko podľa hmotného práva naďalej medzi účastníkmi na strane žalovaných/povinných existovala samostatná povinnosť každého z nich splniť dlh (u každého na základe iného právneho nároku).

23/ Ako ďalej vyšší súdny úradník správne uviedol, v čase rozhodovania o vydaní poverenia, exekučný súd nemal povinnosť skúmať, či došlo k úhrade dlhu niektorým zo žalovaných podľa exekučného titulu. Exekučný poriadok s účasťou povinného a uplatňovaním jeho procesných práv počítá až po začatí exekúcie, ktorá sa v zmysle ustanovenia § 57 ods. 1 druhá veta Exekučného poriadku začína dorúčením poverenia na vykonanie exekúcie exekútorovi. Tieto skutočnosti exekučný súd pred vydaním poverenia bez súčinnosti povinného sám zistiť nevie. Pokiaľ by po zániku dlhu splnením zo strany jedného z povinných (žalovaných podľa exekučného titulu) požadoval veriteľ plnenie druhého, ten má možnosť sa v exekučnom konaní ubrániť návrhom na zastavenie exekúcie do 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie, že po vydaní rozhodnutia zaniklo právo ním priznané.

24/ Tvrdenia povinného, že súd mal zisťovať, či nebola povinnosť splnená druhým povinným subjektom (žalovaným 1/ podľa exekučného titulu), v tomto prípade neobstoja. V zmysle ustálenej súdnej praxe dôkaz o zániku dlhu podľa príslušných hmotno-právnych ustanovení (§ 559 až § 587 OZ) zaťažuje v

konaní o výkon rozhodnutia povinného (R 104/2003). Oprávnený v exekučnom konaní tvrdil, že doposiaľ neobdržal plnenie od žiadneho zo žalovaných. Povinný súdu nepreukázal, že by sám povinnosť uloženú exekučným titulom splnil a rovnako nepreukázal, že by ju splnil druhý povinný subjekt podľa exekučného titulu. Súd v exekučnom konaní rozhoduje o návrhoch účastníkov konania a nevyhľadáva za nich dôkazy o splnení dlhu. Pretože povinný neunesol dôkazné bremeno o zániku práva priznaného exekučným titulom, nenastal dôvod zastavenia exekúcie podľa § 61k ods. 1 písm. a/ Exekučného poriadku. Povinný netvrdil ani nepreukázal ani iné skutočnosti, ktoré mali nastať po vzniku exekučného titulu a mali by mať za následok zastavenie exekúcie. Preto možno jeho návrh a rovnako aj sťažnosť považovať za nedôvodnú.

25/ Na záver sudca aj po preskúmaní rozhodnutí tunajšieho súdu, na ktoré poukazoval oprávnený a ktorý tvrdil, že povinný v návrhu na zastavenie exekúcie používa opačnú argumentáciu o nerozlučnom spoločenstve, ako používal vo veciach prejednávaných na Okresnom súde Banská Bystrica (napríklad sp.zn.: 43EK/117/17, 56EK/114/2017) a že z jeho správania je evidentné, že ide o bezúspešné a svojvoľné uplatňovanie práva, ktoré smeruje len k predĺženiu exekučného konania vyslovuje, že podanie návrhu na zastavenie exekúcie a následne aj sťažnosti povinným je zjavne nedobromyseľné a možno ho považovať za účelové, ktorého následkom je len zbytočné predlžovanie exekučného konania.

26/ Na základe uvedených skutočností a právnych dôvodov sudca považoval sťažnosť povinného voči uzneseniu vyššieho súdneho úradníka č.k. 32EK/1210/2018 zo dňa 11.02.2019 za nedôvodnú a podľa ustanovenia § 250 ods. 1 CSP ju zamietol, tak ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

27/ Podľa § 199a ods. 1 Exekučného poriadku trovami oprávneného sú výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s podaním návrhu na vykonanie exekúcie a v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie, výdavky na zaplatený súdny poplatok a hotové výdavky spojené s podaním návrhu na vykonanie exekúcie.

28/ Podľa § 199d ods. 1 Exekučného poriadku, oprávnený má voči povinnému nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré v exekučnom konaní platil, v rozsahu, v akom ich súd uviedol v poverení na vykonanie exekúcie alebo dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie, ak ide o výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie.

29/ Podľa § 199e Exekučného poriadku, ak je zástupcom oprávneného alebo povinného advokát, odmena za právne zastúpenie sa nahrádza podľa ustanovení o tarifnej odmene (§ 9 až 14 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov). Do začatia exekúcie má oprávnený nárok na náhradu trov právneho zastúpenia najviac vo výške odmeny za dva úkony právnej služby; a ak ide o exekúciu na vymoženie práva na peňažné plnenie, patrí mu náhrada týchto trov právneho zastúpenia najviac vo výške vymáhaného nároku podľa stavu ku dňu vydania poverenia na vykonanie exekúcie.

30/ Právny zástupca oprávneného si za úkon vyjadrenie k sťažnosti povinného uplatnil trovy právneho zastúpenia, ktoré však nevyčíslil. Exekučný poriadok v ustanovení § 199a ods. 1 definuje, ktoré výdavky oprávneného sa považujú za jeho trovy v exekučnom konaní, pričom v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie sú to výdavky na jeho zastupovanie. Ustanovenie § 199d ods. 1 Exekučného poriadku ďalej upravuje pravidlá ich náhrady. Nakoľko však Exekučný poriadok neupravuje postup súdu v prípade ich uplatnenia, no nevyčíslenia, sudca priznal oprávnenému náhradu konania vyplývajúcu zo spisu. Oprávnený bol v konaní zastúpený právnym zástupcom (advokátom), pričom mu za vyjadrenie k sťažnosti povinného proti rozhodnutiu, ktorým bol jeho návrh na zastavenie exekúcie zamietnutý, vznikli výdavky za toto vyjadrenie. Vychádzajúc z tarifnej hodnoty veci, ktorou bola istina vo výške 40 000 Eur, priznal sudca oprávnenému podľa § 199d ods. 1 v spojení s § 10 ods. 1, 2, § 13a ods. 2 písm. c/, § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov odmenu vo výške 253,10 Eur (ako 1 zo základnej sadzby tarifnej odmeny, ktorá predstavovala 506,21 Eur), 9,80 Eur ako režijný paušál za rok 2019 a 52,58 Eur ako 20% DPH. Trovy exekúcie oprávneného za vyjadrenie k sťažnosti povinného vo výške 315,48 Eur priznané mu týmto rozhodnutím a trovy vo výške 314,77 Eur priznané mu napadnutým rozhodnutím vyššieho súdneho úradníka budú vymáhané od povinného na základe dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie vydanom po právoplatnosti uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu **n i e** je prípustné odvolanie.